

2.

<Ut ur religionsgarderoben>

»Du idkar populärkulturellt självmord«

Får – om än med en ironisk blinkning – ovanstående kommentar av en vän när det gjorts klart för honom att *undertecknad* filar på första kapitlet i en bok om, kort sagt, tro och religion. För det får man ju inte göra. Någonting som blir än tydligare när folk man råkar mingla förbi under ännu en våt lördagsnatt i medial-

and, **ler snett och generellt** verkar

ha ytterligt

svårt att relatera/värdera.

»Kul, men är inte religion rätt omodernt ändå?«

Varför får man – i detta närmast maniskt jämställda och urbana sammanhang – inte vara fascinerad av religion? Lever något slags arbetsklasskomplex kvar; dessa makalöst tröttsamma 1800-talsslagord där religion är opium och någonting anti-intellektuellt som ska brottas ned, eller åtminstone ignoreras?

Huruvida det är »populärkulturellt självmord« ska jag låta

osagt, men något slags förakt verkar ändå finnas där. En

svårdefinierad rädsla som kommer precis lika mycket ur mig

själv som från någon annan. För detta att säga »ja, jag har en tro«

närmar sig faktiskt, om än i ytterligt liten omfattning, min bild av

känslan som måste infinna sig när man kliver ut ur den beryktade

garderoben. ¿Hur ska folk reagera? Kommer någon behandla en *annorlunda?*

Måste jag bevisa någonting nu? Åker jag på ett orättvist kollektivt ansvar för

allsköns kristen† idioti och fördömelse nu? Och allra mest – **menar jag verkligen allvar?**

Så. »Problemet«

ligger kanske – för att inte säga som vanligt –

hos mig själv. Och,

så suicidalt det nu må te sig: Är det

helt ärligt ingen annan som

går

omkring och försöker hitta

en Gud att tro på?

Om så bara för att få ta honom i

örat och fråga

vad fan han sysslar med.

<Ut ur religionsgarderoben>

1. Åter till teodicé.

Med anledning av ett ytterligt intressant samtal med en vän finner jag mig läsandets ett antal artiklar kring det klassiska Teodicéproblemet:

hur kan det finnas en god Gud när världen är så omättligen ond? Och jag tror mig ha kommit något slags mönster på spåren. För det verkar inte som att andelen djävulskap som en människa råkar ut för på något sätt står i relation till hur mycket han eller hon hatar Gud.

Den bottenlösa ilska som jag trodde var generell i sådana lägen är inte sällan någonting helt annat. De som verkligen far illa drar sig inte från, utan till Gud. Om än med den tårdränkta blicken i marken. Det är som att när allt går åt helvete, då finns det ingen annanstans än till himlen^ att vända sig.

Jan Bonander var en av de många präster som åkte ned till

Thailand strax efter Tsunamikatastrofen: »Ja, jag fick min gudstro bekräftad. Jag kände att i dödens närhet är man inte ensam. Det är stort.«

Och däri verkar det ligga någonting symptomatiskt. När den verkliga, fullständiga och överstigitliga sorgen slår omkull en liten, liten människa så behöver hon i allmänhet ingenting att vara förbannad på, utan snarare någon att bli

omfam-

nad av.

Text Simon Bynert
Foto Fredrik Härenstam